

‘Deze tijd is aan ons’

We zijn aangekomen in een tijd, die van, en daarmee,
aan ons is, een tijd waarin ik hoop, dat we ieder bezweken, ongehoord,
verstomd en vergeten verhaal, weer een stem kunnen geven,

een tijd waarin ik hoop, dat de ruimte tussen ons,
niet langer een kloof zal zijn, maar een plek,
voor wie dacht nergens meer welkom te zijn,

voor wie zolang zwijgen zou,
de verhalen jarenlang hoorde knarsen
als grind tussen kiezen, voor wie zichzelf verloor en vond,
ergens tussen systemen en constructen, tussen licht en donker, kleur en tint,
het luchtledige en andere doolhoven,

voor wie steeds weer hoorde;

“al bied je ruimte, neem je het nog altijd in”

we leven altijd aan elkaars grenzen,
de meeste dingen waarvan we weglopen, ons afzonderen,
dragen we nog altijd met ons mee,
en we vluchten nog het meest, van alles wat we simpelweg
niet durven aankijken;

“een angst, een verzwegen verhaal, soms zelfs de hoop op nieuw leven”

en daarom sta ik hier vandaag, spreek ik hier vandaag,
om te vertellen dat we zijn aangekomen in een tijd,
die van, en daarmee, aan ons is,

een tijd die ons doet herinneren;

dat we uiteindelijk zullen bestaan, uit alles waarin we nog durven te
geloven, en uit alles wat zelfs door de zwaarste stormen heen,
bij ons bleef,

het is een tijd die ons allemaal betreft, één die vertelt;

*“ik ben de ander, en wij zijn ook elkaar, dus hoor mij als ik zeg;
ook jou, hebben we nodig”*

een tijd die zich kan laten vormen, door ieder woord dat we spreken en
ieder woord dat we ongenoemd laten,

de verhalen die we kiezen te vertellen,
ieder gesprek dat we niet langer vermijden,
ieder verhaal dat we weigeren te vergeten

iedere vorm van menselijkheid die we kiezen te beschermen,
en elke vorm van verdriet,
die we niet langer laten smeulen op onze tongen

een tijd die zegt;

“vraag me

*naar elke muur die ik ooit bouwde, naar elke schutting
en het gluren erover, vraag me om dialoog,
en hoe nieuw leven erin schuilt”*

want wie de ander nog ziet, nog waarlijk aankijkt,
vindt altijd wel een raampje waar licht door valt,
voor de één die soms, strompelt in het donker,
terwijl de ander danst in het licht,
nee, geen ontmoeting is zonder reden,
zoals geen bestemming,
zonder uitzicht is,

dus hoor mij als ik zeg:

*“ook wie eens door dit leven ontworicht was,
zal ooit weer vederlicht vliegen”*

en natuurlijk zal de mening van een ander

soms zwaarder wegen dan je tillen kan,
maar waar dit verhaal ons ook brengt, in welke verte
van welk verdriet ook maar, zullen we nog altijd mens zijn,

waar we onderweg en onderling, de contrasten kennen,
zullen we soms verdwalen in haar uitersten,
wat verloren ging zal weer verschijnen,
en ook wie verdwaalde, komt op een dag weer thuis,

we delen allemaal, dit handjevol jaren dat we leven noemen,

je zoekt niet anders dan een ander,
je streeft,
verlangt,
hoopt,
hunkert niet anders dan een ander,

je hebt niet anders lief, je huilt niet anders, je mist,
je zwijgt en je schreeuwt niet anders,

het is allemaal aan ons, om ons geduld te bewaren
als we haastig in de dag liggen,
en het is onze verantwoordelijkheid
om het nog geen dag te vergeten;

“ik ben de ander, en wij zijn ook elkaar, dus hoor mij als ik zeg;

ook jou hebben we nodig”

en bovenal,
is het aan ons,
om te blijven geloven,
dat we uit alles bestaan
waarin we nog durven te geloven,
en uit alles wat zelfs door de zwaarste stormen heen,

bij ons blijft.

~ Myron Hamming